Paul Csavdari

Mântuire sau predestinare?

Cine poate crede în Evanghelia lui Pavel?

Una dintre cele mai discutate și tensionate idei din teologia lui Pavel este aceasta: oamenii nu se pot mântui prin alegere proprie sau prin fapte, ci doar dacă sunt „chemați", „aleși" și „pregătiți dinainte" de Dumnezeu.

Această linie de gândire străbate epistolele pauline de la un capăt la altul. Dar în Romani 9–11 ea capătă forma clară a unei doctrine despre predestinare, în care totul – absolut totul – depinde doar de voia suverană a lui Dumnezeu.

Cine poate crede în Evanghelia lui Pavel?

Nu oricine. De fapt, nimeni nu poate singur. Doar dacă i se dă:

- *„Tot așa, deci, și în vremea de față, este o rămășiță aleasă prin har. Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte..." (Rom. 11:5–6)*
- „Așadar, El are milă de cine vrea și împietrește pe cine vrea." (Rom. 9:18)

E limpede: nu decizia umană este motorul credinței, ci voința divină. De aceea, cei care cred Evanghelia lui nu sunt „mai buni", ci pur și simplu... aleși.

Două vase: de cinste și de ocară

- *„Oare nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură să facă un vas pentru cinste și un altul pentru ocară?" (Rom. 9:21)*

Aici Pavel merge la esență: toți oamenii sunt din aceeași „frământătură" – dar Dumnezeu decide cui îi dă cinste și cui ocară. Nu e nedrept, zice el, pentru că:

- *„Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?" (Rom. 9:20)*

Este poate cel mai autoritar verset din întreaga Biblie. Nu ai voie să întrebi de ce unii sunt aleși și alții nu. Nu ai voie să întrebi de ce unul crede și altul nu. Dumnezeu știe. Și asta e suficient, pentru Pavel.

Faptele nu contează

- *„Nu prin fapte s-au ales copiii făgăduinței, ci prin chemare.” (Rom. 9:11)*

Aici e cheia:

Faptele morale: NU contează

Originea etnică: NU contează

Dorința de a fi mântuit: Nu contează

Evanghelia lui Pavel: DA, contează. Însă nu o poate crede decât cel care este ALES.

De aceea, spune el în Romani 10:

- *„Cât despre Israel, au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere.”*
- *„Fiindcă n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu...” (Rom. 10:2–3)*

Adică: poți fi plin de zel, dar dacă nu ai crezut în Evanghelia lui Pavel, tot ești pierdut.

Și invers: poți fi complet „neinteresat”, dar dacă Dumnezeu te alege, vei crede.

Dar atunci de ce mai predică?

Pavel anticipează întrebarea:

- *„Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voii Lui?” (Rom. 9:19)*

Și... nu răspunde direct.

Doar reafirmă suveranitatea divină.

Cu alte cuvinte: scopul predicării nu este să-i convingă pe toți, ci să-i cheme pe cei „pregătiți dinainte pentru slavă” (Rom. 9:23).

Alegerea – ca dovadă, nu ca rezultat

În mod ironic, pentru Pavel, credința nu este calea spre alegere, ci dovada că ești deja ales.

Dacă ai crezut în Evanghelia lui, înseamnă că Dumnezeu te-a ales. Dacă nu, fie încă nu e momentul, fie nu ești ales.

Acesta e și motivul pentru care în Galateni 1:11–12, Pavel insistă:

- *„Evanghelia pe care o vestesc nu este de obârșie omenească... ci mi-a fost descoperită printr-o descoperire a lui Isus Hristos.”*

Totul vine „de sus”. Iar omul este doar cel care primește – dacă este „vas de cinste”.

Câteva întrebări incomode

- Dacă Dumnezeu alege totul, cum mai putem vorbi despre „dreptate”?
- Dacă totul e har, ce sens are pocăința, decizia, responsabilitatea?
- De ce nu sunt toți mântuiți, dacă Dumnezeu poate face ce vrea?

Pavel nu oferă răspunsuri.

El doar prezintă un sistem teologic unde alegerea, harul, împietrirea, mântuirea, sunt elemente într-un plan suveran.

Un plan închis, prestabilit.

Concluzie

În teologia lui Pavel:

- Doar cei aleși pot crede.
- Credința este semnul alegerii.
- Altoirea se face exclusiv prin Evanghelia lui.

Această perspectivă explică și de ce Pavel este atât de intransigent cu „o altă Evanghelie”.